

COSSOS SENSE PATRÓ

FOTOGRAFIES DE SEBASTIÁN FREIRE

Gaita, 2022

El cos signat de gaita ens duu a (re)preguntar-nos sobre la plasticitat de les carns, el fal·locentrisme i les masculinitats. Per una banda, les cicatrius que travessen els seus pectorals fan veure que aqueix cos ha sigut –visiblement– intervingut en base a desitjos per a veure's (potser) pla, lliure i despul·lat de protuberàncies. En aquesta mateixa línia, un "let be" amb ales gravat a l'epidermis s'inscriu al centre del seu pit, reforçant la idea de llibertat. La barba, el borboll facial de la nostra cultura, contornegen el seu rostre gràcies a les mels que propicia l'undecanoat de testosterona: ester injectable de l'androgen "natural" testosterona. Substància oliosa,

densa –i sintètica?– que la pell absorbeix assedegada i administra a les carns modelant-les quasi gràcies a aquell que se'n aplica. Una vegada injectada, la "T" navega pel torrent sanguini mentre esculpeix al seu pas una corporalitat que, possiblement, haja estat "bio" programada per a adquirir característiques diferents, però que, en contacte amb aquest fàrmac es trobarà seduïda per a canviar el seu itinerari inicial. "Ser vacunat de testosterona" dirà P. B. Preciado, no només li/ens permetrà contornejar les pells per tal desestabilitzar la pseudo-naturalitat amb què "venim al món", sinó també, desafiar les normes del que suposa un cos masculí. És

així que a la diagramatització corporal de gaita veiem una anatomia masculinitzada: no sols a partir de la intervenció biomèdica, sinó també a través de la sua *pose* de lluitador, ja que, com bé ens ho ha ensenyat Molloy, la posa mateixa diu que s'és alguna cosa: hi ha potència semiòtica als gestos i performances. Curiosament (o no) a la imatge d'aquest cos marcat no veiem un penis, però bé que al centre de la fotografia s'ubique la genitalitat. Serà llavors que, com assenyala Daniel Link, "el que maniàticament s'ha postulat com el centre del món, la potència genitora, ja no li importa a ningú més". O, potser, directament ja no importa.

El cuerpo signado de gaita llama a (re)preguntarse sobre la plasticidad de las carnes, el falocentrismo y las masculinidades. Por un lado, las cicatrices que atraviesan sus pectorales dan cuenta de que ese cuerpo ha sido –visiblemente– intervenido en base a deseos para verse (tal vez) plano, libre y despojado de protuberancias. En esta misma línea, un "let be" con alas grabado en la epidermis se inscribe en el centro de su pecho, reforzando la idea de libertad. La barba, el vello facial de nuestra cultura, contornean su rostro gracias a las muelas que propicia el undecanoato de testosterona: éster inyectable del andrógeno "natural" testosterona. Sus-

tancia aceitosa, densa y ¿sintética? que la piel absorbe sedienta y administra en las carnes moldeándolas casi a merced de quien se la aplica. Una vez inyectada, la "T" navega por el torrente sanguíneo mientras esculpe a su paso una corporalidad que, posiblemente, haya sido "bio" programada para adquirir características distintas pero que, en contacto con este fármaco se verá seducida para cambiar su itinerario inicial. "Vacunarse de testosterona" dirá P. B. Preciado, no solo le/nos permitirá contornejar las pieles para desestabilizar la pseudo-naturalidad con la que "venimos al mundo", sino también, desafiar las normas de lo que presupone un cuerpo mas-

culino. Es así, como en la diagramatización corporal de gaita vemos una anatomía masculinizada: no solo a partir de la intervención biomédica, sino también, a través de su *pose* de luchador ya que, como bien nos ha enseñado Molloy, la pose misma dice que se es algo: hay potencia semiótica en los gestos y performances. Curiosamente (o no) en la imagen de este cuerpo marcado no vemos un pene, aunque en el centro de la fotografía se ubique la genitalidad. Será entonces que, como resalta Daniel Link, "lo que maníacamente se ha postulado como centro del mundo, la potencia genitora, ya no le importa a nadie más". O quizás, directamente ya no importa más.

Gaita's marked body is an invitation to ask ourselves again about the plasticity of the flesh, phallocentrism, and masculinities. On the one hand, the scars across his pectorals show that this body has been -visibly- intervened on the basis of the desire to look (perhaps) flat, free and without protuberances. In that same line, a "let be" with wings engraved on the epidermis is inscribed in the center of his chest, reinforcing the idea of freedom. The beard, the facial hair of our culture, contours his face thanks to the benefits provided by testosterone undecanoate: an injectable ester of the "natural" androgen testosterone. An oily, dense, (synthetic?) substance that

the skin thirstily absorbs and administers to the flesh, molding it almost at the mercy of the person who applies it. Once injected, the "T" navigates through the bloodstream while it sculpts in its path a corporeality that, possibly, has been "bio" programmed to acquire different characteristics but that, in contact with this drug, will be seduced to change its initial itinerary. "Vaccinating ourselves with testosterone", says P. B. Preciado, will not only allow us/them contour our skins in order to destabilize the pseudo-naturalness with which we "come into the world", but also, to challenge the rules of what a masculine body presupposes. Thus, in Gaita's

body diagram we see a masculinized anatomy: not only through biomedical intervention, but also through his fighter's pose since, as Molloy has taught us, the pose itself says that we are something: there is semiotic potency in the gestures and performances. Curiously (or not) in the image of this marked body we do not see a penis, although the genitalia are located in the center of the photograph. So, as Daniel Link points out, "what has been maniacally postulated as the center of the world, the genital potency, no longer matters for anyone else". Perhaps, it just doesn't matter anymore.

Andrés Mendieta